

naar det ikke var for Kuldens Skyld om Vinteren, foretrak for mit Bedkommende ubetinget at køre paa 3dje Klasse fremfor paa 2den. Der maatte kunne gøres noget mod denne Skik at spytte paa Gulvet, der jo særlig hører til vort Folk. Man kan komme ind i de tarveligste Boliger, i Sverige, Tyskland, Holland og andre Lande, alle Steder er Gulvet rent, blankt og skinnende, men man kan ikke komme ind hos mangfoldige private Familier eller paa mange offentlige Steder, uden at Gulvet svømmer med Spytteklatter. Kunde vi nu paa Jærnbannerne begynde med at lære Folk en Smule af med at spytte, kunde det maaste forplante sig omkring til de offentlige Lokaler og private Hjem. Amerikanerne tillade ikke at spytte, derfor har der udviklet sig en udmærket Sport. Sidder man i en saadan Kupe, hvor der ikke maa spyttes paa Gulvet, og det nærmeste Vindue er lukket paa Grund af Vinden, saa spytter man ud ad Vinduet paa den modsatte Side. Den, der kan gøre dette, bliver applauderet, det kaldes „fine spit“, naar man kan sidde i det ene Hjørne og spytte forbi alle Næser ud ad det modsatte Vindue. Jeg antager, at det kunde være hensigtsmæssigt at oprette en Spytteklub, for at øve Folk, maaste med Statsunderstøttelse. Betegnende for vort Folks Trang til at spytte er det, at det første, de unge værnepligtige gøre, naar de komme om Bord i en Orlogsmænd og se dette deslige skinnende Dæk, som man ikke taaler det mindste Juug paa, er at spytte. Saa kommer der en Officer eller en Underofficer og gør dem paa den mest dannede Maade opmærksom paa, at Havet udenfor maaste kunde være tilstrækkelig stort til Spyttebafte. Fruiter det ikke, faar den paagældende hængt en Spyttebafte om Halsen, som han kan spytte i, indtil han har lært, at man ogsaa kan spytte i Havet. Jeg tror, at et saadant Opdragelsesmiddel kan være overordentlig heldigt, ikke alene af Hensyn til det behagelige ved Samlivet i Kupeer og paa andre offentlige Steder, men ogsaa af Sundhedshensyn. Jeg kan ikke nægte, at det undrer mig, at Sundhedsautoriteterne ikke have søgt sig opfordrede til at henvende sig til Ministeriet om at træffe Bestemmelser i saa Henseende. Vi gøre alt muligt for at holde vore Kvægbesætninger fri for Smitte, og vi begynde ogsaa at desinficere omkring i Hjemmene for Mennesker; men efter de Oplysninger, der foreligger, er det at spytte et af de værste Midler til at befordre denne Smitte, Tuberkulosen. Vi ere udsatte for at faa den rundt omkring overalt og særlig i de

vadstes som tredje Klasses, idet der ligger Maatter og bløde Hunder, i hvilke disse Tuberkelbaciller særlig hænge. Det vilde sikkert være en overordentlig stor Velgerning mod det rejsende Publikum, om det blev forbudt at spytte i Kupeerne; enten maatte man saa spytte ud ad Vinduet eller ogsaa have et Lommeørklæde eller en Krulle med at spytte i. Eller der kunde maaste indrettes særlige Spytte-Kupeer, som der nu er Ryge-Kupeer. Saaledes som det nu gaar, er det ligefrem væmmeligt at sidde i vore Kupeer. Jeg tillader mig at anbefale dette Spørgsmaal til den ærede Ministers og det eventuelle Udvalgs Overvejelse.

Nærværende: Jeg kan i det hele slutte mig til de foregaaende Taleres Anker mod Forslaget. Jeg skal dog fremdrage enkelte Spørgsmaal, som jeg finder, bør tages under Overvejelse. Jeg synes i det hele taget, at Forslaget er temmeligt ensidigt, at det gaar temmelig stærkt ud over Befolkningens Rettigheder, og det mener jeg, er uret over for Publikum. Det er ikke min Mening, at vi her skulle holde Haand over dem, der forsætlig gøre Brud paa Jærnbahnens Materiel og Gjendelse, og heller ikke over dem, der ved Uagtsomhed komme til det. Jeg kan for den Sags Skyld godt slutte mig til §§ 14 og 15, der omhandle dette Forhold. Kun skal jeg om Slutningen af § 15 udtale, at naar der staar, at naar en Rude eller deslige gaar itu, skal det betales, kunde det dog tænkes, at en Rude kunde gaa itu uden særlig Skyld fra den paagældendes Side. Mine Anker gælde særlig §§ 1—10 og navnlig Bestemmelsen i § 1. Skulde en tredje Klasses Passager forville sig hen paa de Pladser, der ere forbeholdt første og anden Klasse, enten paa Dampskibe eller Jærbanestationer, vil den vedkommende straks komme ind under Straffebestemmelsen i § 12 og kunne idømmes Bøder indtil 200 Kr. Jeg ser nok, at den højtærede Minister har forbeholdt sig at kunne idømme Straffe for mindre Forseelser paa indtil 30 Kr.; men den paagældende kommer dog ind under Straffebestemmelserne, selv om han maaste forser sig uvidende og kommer ind paa anden Plads. Vi maa jo huske paa, at de Folk, der rejse paa tredje Klasse, gennemgaaende ere Folk, der ikke rejse hver Dag og derfor ikke ere saa nøje kendte med Forholdene, de kunne derfor nemt vildledes og komme ind paa Pladser, hvor de ikke have Ret til at være, og straks skulle de saa falde ind under Straffe-Paragrafferne. Jeg synes, at det kunde være rigtigt, at der blev føjet til denne Paragraf, at der fra